

TENIR MEMÒRIA HAURIA DE SER UN REQUERIMENT INDISPENSABLE EN POLÍTICA

Víctor Batallé

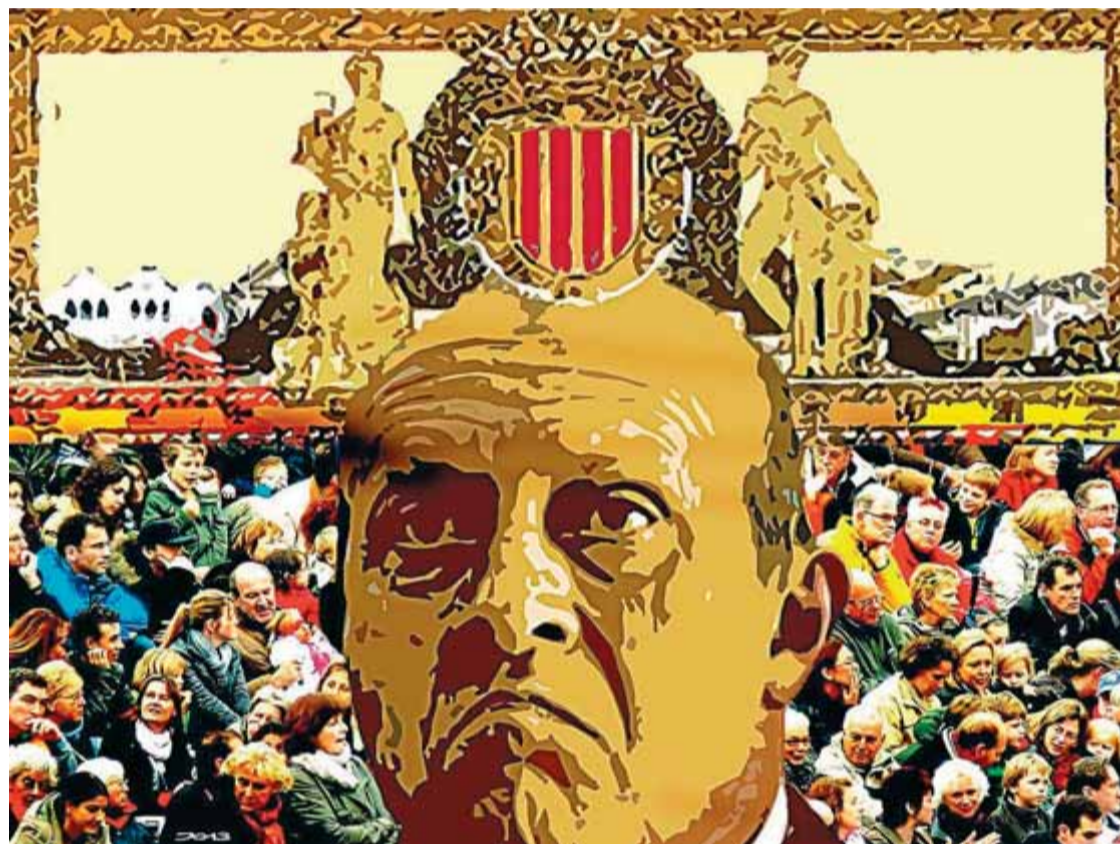

Escriptor

Certes

La curiositat del temps actual té un punt central on sembla que pivotin totes les iniciatives públiques i polítiques i, a la vegada, els detalls i esdeveniments agafen un proporció disminuïda. Aquest punt central és tan i tan desestabilitzador que provoca somriures als passadissos de l'Europa cauta, quan ha de tractar amb el flux ministre Wert. Dins del desconeixement del qual disposa, estic convençut que l'Europa circumspecta no es pregunta el perquè de tot plegat, sinó d'on ve el despropòsit genèric per allò que té a veure amb la cultura... a Espanya. El govern de l'Estat, en la seva creuada d'afirmar-se, descuida amb olimpisme les certes més bàsiques per reconèixer el passat més proper, a l'hora d'elaborar un discurs coherent, en qualsevol dels àmbits que li toca expressar-se.

HE DIT -EN MÉS D'UNA OCASIÓ- que la Mancomunitat de Catalunya va ser l'exemple més paradigmàtic de gestió local, i referir-me als èxits d'una operació, d'ara fa cent anys, no ho faig per cap altra raó que revalidar que no hem aconseguit fer res que s'hi assembli. No demano al lector el dogma de fe, sinó una constatació que no hi ha les coordenades que facilitin *repetir*: ni els objectius, ni els detalls de la general excel·lència. Tot i amb això, quan en la meua necessitat de passejar per trobar estímuls a l'hora de comprendre, potser l'aparent descuit de

JORDI SOLER

la població juvenil, veig una deplorable manca de sensibilitat i, a la vegada, una transformació dels valors. Allà on hi calia una visió genèrica, ens quedem el

detall localitzat per a entendre el significat d'una sola paraula.

RECORDO PER OXIGENAR-ME el llistat de matèries que estudia-

va una bibliotecària durant tres anys: "coneixements tècnics i generals de cultura i humanitats ensenyats amb una amable pedagogia. Els cursos que en l'Escola es donen són els següents: Teoria i història de la cultura, Llengua llatina, Llengua grega, Gramàtica catalana, Principis i desenvolupament històric de les ciències físiques i naturals, Classificació de les ciències, Geografia general, Literatura general i espanyola, Història de l'art, Ètica i dret

usual, Bibliologia, Biblioteconomia, Bibliografia i nocions de paleografia, Pràctiques de biblioteques. Durant els anys d'estudi a l'Escola de Bibliotecàries les alumnes cursen una llengua estrangera moderna distinta de les aprovades en l'examen d'ingrés, és a dir que no és la francesa ni l'altra llengua que a elecció de l'alumna estudià aquesta ans de començar la carrera de Bibliotecària." Tinc molt present que sota la direcció de Jordi Rubió i Eugeni d'Ors es va fer possible, no sols la preparació del personal escaient, sinó determinar les característiques diferencials d'aquell temps farcit d'iniciatives.

TENIR MEMÒRIA HAURIA de ser un requeriment indispensable en política per contrarestar la natural tendència a l'oblit i al canvi. Ningú recorda qui va ser el ministre d'Educació i Cultura anterior, només perquè el que va fer o promocionar no tenia cap vocació de perdurar en el temps i aportar un benefici a la societat que deia servir. Aquesta proposta més assenyada que les vel·leïtats partidistes d'una o altre confraria política, és un desig generalitzat que es situa en una línia fronterera que sembla ser la intenció més general: parlar i fer soroll, per no escoltar allò que, de forma primària, resoldria més d'un problema temporal i evitaria un caure constant de cares avergonyides, per no saber què han d'improvisar per aquells que negocien la cultura i l'educació.

El govern de l'Estat, en la seva creuada d'afirmar-se, descuida amb olimpisme les certes més bàsiques per reconèixer el passat més proper, a l'hora d'elaborar un discurs coherent

D'acords de pau, l'infern n'és ple

Manuel Castaño

Escriptor

A B.H. Obama li van donar el premi Nobel de la Pau el 2009, tot just nou mesos després d'accedir a la presidència, no pel que havia fet, sinó pel que deia que volia fer; literalment: per la seva visió i els seus esforços en la perspectiva d'un món sense armes nuclears —assentat aquest

precedent, també podrien donar el Nobel de Literatura a qualsevol que tingui ganes d'escriure una gran novel·la—. Quan hom és responsable de gestionar una gran quantitat de conflictes, inherents a la posició dels Estats Units en el món, però resulta que s'ha compromès a donar en cada cas una oportunitat a la pau, passen coses com les que s'han vist aquests anys, per exemple que es bat en

retirada a l'Orient Mitjà, assumint el risc de deixar caure els aliats i estimular els enemics. L'acord amb l'Iran signat el cap de setmana passat s'ha comparat justament amb l'acord de Munic del 1938, amb què les democràcies europees acataven la política expansionista de l'Alemanya nazi; Churchill va resumir el seu significat amb la famosa frase: "Us van donar a triar entre el deshonori i la guerra, vau triar

el deshonori i tindreu la guerra." Ara l'Iran ha aconseguit la legitimació diplomàtica per continuar enriquant urani, passant per alt, dit sigui de passada, unes quantes resolucions de les Nacions Unides en sentit contrari —sense que aquí ningú no hagi sortit al balcó a repicar cassoles, perquè en això de les resolucions també hi ha classes—; un enriquant que ens hem de creure que té fins estrictament civils i no

pas militars, fent veure que no sabem que és molt fàcil passar dels uns als altres. El primer ministre d'Israel no para de recordar que portar l'urani natural a un 5% d'enriquiment, que és el que l'acord permet fer a l'Iran, és una etapa decisiva en el camí d'obtenir la bomba atòmica, perquè llavors només en unes quantes setmanes pot obtenir urani del 90%, és a dir, convertir-se en una potència nuclear. Fins

i tot en el cas que l'Iran hagi jugat honestament, hipòtesi més que dubtosa, aquest és un mal acord; però afegim-hi la possible existència de programes nuclears clandestins amb fins militars. El primer ministre britànic Chamberlain en tornar de Munic va dir que havien inaugurat una nova era de pau, ara Obama somia una reconciliació entre Amèrica i Pèrsia basada en la confiança unilateral. Un cop més es demostrarà que amb els qui mal dissimulen les ambicions bèl·liques, no més es pot signar una molt breu i inestable simulació de pau.